

FEKETE VINCE

Kizökkent idő

Sz. L. és K. E.

MEMBRÁN. A NULLADIK NAP...

Mert valahol ebben a láncban rejlik a titok...
Mint a lovak, a kutyák, az egerek, a bárányok,
az őzek, a nyulak, mint egy-egy állat, aki képtelen
a verbális kommunikációra, és összetekeredik,
horpasza ráng, zihál, remeg, reszket, mások meg
nyihognak, bömbölnek, visítanak, sápítanak,
süvöltenek, fújtatnak és visongnak vagy bégetnek,
mialatt eszközök csillognak a hideg fényben,
érzékeny műszerek tapogatják le, tárják fel az
idegvégződések, idegrostok és idegdúcok hálózatát...

Szanaszét tört éjszaka, utána hosszú, meleg nap,
a szobában legyek zümmögnek, és hangok,
sikító, vicsorgó, felnagyított, szüntelenül dudáló,
kürtölő, esküvős konvojok kocsisora, távoli kiáltás
a park felől, eszeveszett harangozás valahonnan, a
lenti templom irányából, és nyávogó, vernyákoló
macskák, a magasan szálló repülők frekvenciái,
s a szomszédból a már-már ordító benzines fűkasza,

mint egy-egy halálos influenzavírus mindenik, ami
néhány jelentéktelennek tűnő mutációval enyhe
lefolysú variánssá változtatható, vagy „csupán” a
legenyhébb típusú fertőzés, ami apró korrekciókkal
akár halálössá is alakítható. S az állat, kit korábban már
szúrtak meg egy-egy injekciós tűvel, a fehér kesztyűs
kéz láttára megpróbál fedezéket keresni, szűköl, remeg,
liheg a rettegéstől, mialatt érzékeny membránok, tűvékony
mutatók jelzik kívül-belül a tizedesre pontos értékeket.

Mint amikor ki akarna valami szakadni: fáj, lüktet, pulzál...

VALAKI MÁS

Amikor mindketten maguk mögött hagyják a mindennapi, a *normális* életüket, és mint két féktelen, szenvedélyes kamasz dobják magukat ebbe a kapcsolatba, amikor szállodák, garnizsálók, kollégiumok, egyéb helyek lakói lesznek néhány napra, vendéglők, kocsmák, teázók, kávéházak látogatói, sétálóhelyeken andalgók, történelmi- és kultúrhelyeken sétálók, hogy egymással lehessenek, hogy pillangók repkedhessenek a gyomrukban a boldogságtól, hogy levetkezzék a ruháikat, levetkezzék Másik életüket egy, két, pár napra, éjszakára, hogy maguk mögé utasítsanak mindent a valódi, a másik életükből, és mindketten valaki más legyenek, valaki, aki ugyanaz, de mégis más, akinek megadatik ez az ajándék, ez a kizökent idő, hogy ki tudjon lépni a mindennapjaiból, el tudjon távolodni a rutintól, a megszokott önmagától, ha röpké időre is, Nő és Férfi legyen, szerető és szeretett legyen, és mint valami álomban egyesüljenek, adják oda egymásnak magukat, mint valami képtelen álomban engedje a Férfi, hogy finoman irányítson a Nő, hogy fürdőszobában, szőnyegen, tükör előtt, padlón, széken, mindenhol kipróbálják a szerelmet, hogy harapják, kóstolgassák, ízlelgessék a gyümölcsöket, s hogy kifacsarják az utolsó cseppig magukból e gyümölcsök istenien zamatos levét...

A HIÁNYZÓ H.

Hát hogyan is lehetett volna „bátor” akkor, amikor felvette mellette időközben, mert fel kellett vennie, a telefonját, hosszan kicsengett, beszélni akartak Vele, érdeklődni Tőle, hát hogy?, csak kussolt, csak sunyított gyáván, mert hogyan, miképpen, mi módon is lehetett volna „betyár” akkor, és éppen ott, a nagy Hősnek, vagy a kinek is, a minnek is a szerepében, és mit is cselekedhetett volna abban a jócskán pikáns helyzetben, amikor nem sokkal utána, vagy előtte már? a nagy kék szőnyegen, a félig-meddig a Másik, igen,

az Ő lakásában (is), azon a hatalmas kék szőnyegen, a Másikén is, hát... egymáséi voltak, s majd aztán este későn leültek a félig-meddig megint a Másik asztalához (is), és megvacsoráztak, talán azon a széken ülve, amit Ő is, a Harmadik is szerethetett, és nem idegesítette, hogy akármikor meglephetné a mit sem sejtő H. Őket, bár tudta, hogy mindent alaposan végiggondoltak, kifinomultan megszerveztek, és hogy több ezer kilométerről nem lehet csak úgy, ukmukfukk hazajönni, de mégis, mégis, valami

zavart félelem, riadtság, kétségbeesés ott bujkált bennük, kívül-belül, s a bőrük alatt.

PRIZMA

Úgy jönnek-mennek a levelek közöttük egyfolytában, mintha az a napi evangéliumuk lenne, a mindennapi örömhírük, jó híruk, és hiába beszélgetnének naponta akár órákat is, mégis van, mindig van mondanivalójuk a leveleikben, és mindig úgy várják ezeket a küldeményeket, mint az égi áldást, mint a szomjas föld az esőt várja, és ha nem jön, akkor elesettek és reménytelenek lesznek, és idegesek és gondterheltek, és kíváncsiak és türelmetlenek, hogy megtudják végre, hogy miért nem írt a másik, mert szükségük van erre a varázusra, mert szükségük van ezekre a mondatokra, a kedvességre, a szerelemre, mert érezni akarják, bár a leveleken keresztül, ha rövid időre is, a másikat...

És jönnek-mennek közöttük a levelek, és olyanok ezek számukra, mint az a prizma, amelybe rendszeresen, naponta besugárzik a napsugár, megtöri, elemeire bontja, szivárványos fénycsóvává alakítja a fehér fényt, mert ezt teszik ők is, szinte sugározva, egymásra vetülve, a lehető legnagyobb intenzitással élik meg az együtt töltött időt, majd szétszedik a jövőmenő leveleikben mindezt elemeikre, mindezeket a történeteket végigvizsgálják, egymás mellé rakják, majd összerakják, hogy összeálljon kettejük színesen sziporkázó külön élete egygé, időnként megint egygé...